

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 17)

Trong khi chàng trai đang thả hồn về với những kỷ niệm thì Yên cũng đang hồi tưởng lại quá khứ. Chỉ có điều là những kỷ niệm của cô không hề mơ mộng chút nào. Thành phố biển này, cô đã đến nhiều lần. Có những lần đã ở lại đây cả tháng. Đó là những chuyến đi tội lỗi, là những nấc thang đưa cô bước xuống mỗi lúc càng sâu hơn trong một cuộc sống đáng ghê tởm. Từ sau khi trở thành bồ của Hoà “trố”, đã nhiều lần hấn đưa cô xuống đây, vừa là để ăn chơi hưởng lạc, vừa là để tránh sự truy lùng của công an. Chuyến đi cuối cùng chỉ mới cách đây hơn hai tháng.

Trong chuyến đi ấy, Hoà đã đưa cô đến ở trọ trong một căn nhà ở ngay gần ga tàu hỏa. Chủ nhà là một gã hơn năm mươi, dáng cao gầy lòng không và có khuôn mặt tái mét. Rồi Nhung bất ngờ xuất hiện khi Hoà “trố” đang đi ra phố, chỉ còn một mình Yên ở trong phòng trọ. Đó là một gái bán dâm có dáng vẻ bề ngoài hiền lành. Đến khi ấy Yên, mới biết rằng từ lâu Hoà đã có quan hệ với cô ả này. Một cuộc cãi vã và ngay sau đó là một trận đánh lộn đã xảy ra giữa hai người đàn bà. Lần ấy, nếu Yên không nhanh tay gạt ra thì đã bị Nhung đã đâm cho một nhát dao vào bụng. Trận đánh ghen ấy khiến cả hai đều bị sây sát. Nhung bỏ đi sau khi để lại những lời đe dọa khủng khiếp. Yên định thu xếp để trở về Hà Nội ngay thì Hoà từ ngoài phố quay về. Khi biết chuyện, hấn nhếch mép cười không thành tiếng:

-Hai con đi mà cũng còn biết ghen tuông kia à?

-Anh nói gì? - Yên hỏi và cảm thấy nghẹn thở.

-Đồ đi như chúng mày mà cũng ghen với tuông à?

Hòa bình than nhắc lại. Hấn chưa dứt lời thì Yên đã chồm tới như một con ngựa bị quất vào lưng với lưỡi dao phay trong tay. Nhưng Hòa đã bắt gọn bàn tay cầm dao của cô và vặn mạnh. Lưỡi dao rơi xuống, gây nên một vết thương ở bắp chân của Yên. Cô loạng choạng ngồi thụp xuống. Hoà thong thả bước tới. Hấn túm tóc cô, dằn ngựa mặt lên và đánh mấy cái tát nảy lửa. Vừa đánh, hấn vừa rít lên:

-Đồ chó cái! Mày có giỏi thì lao vào nữa đi xem nào?

Nói xong, hấn vừa giật mạnh tóc khiến Yên ngã ngựa ra. Cô cứ nằm như vậy và khóc nức nở vì bất lực. Hòa cười hềnh hếch. Hấn châm một điếu thuốc lá rồi ngồi xuống ghé trước mặt cô, nói dần từng tiếng:

-Trước đây thằng người yêu của mày cũng lao vào tao như thế... Cho nên bây giờ nó đã mục xương! Không tin, mày cứ về hỏi thử thằng anh rể của mày coi?...

Phải mất một lúc, Yên mới hiểu tên cướp ấy nói gì. Trời ơi, thì ra chính hấn đã giết Huy. Và cũng chính hấn đã lôi kéo cô vào vũng bùn nhầy nhụa để rồi cuối cùng đối xử với cô như đối xử với một con đi. Mà nói cho cùng thì cô có hơn gì một con đi? Và kẻ tiếp tay cho hấn lại chính là Thiện, gã anh rể của cô!...

Những ý nghĩ ấy lướt nhanh trong Yên. Sự thật phũ phàng khiến cô ngơ ngác. Cô cứ chăm chăm nhìn khuôn mặt đang bị biến dạng bởi một nụ cười dã thú của Hòa “tró” bằng ánh mắt ngây dại. Chính giây phút đó, cái ý nghĩ phải giết hấn bắt đầu cháy lên trong lòng cô. Nhất định cô phải giết hấn để trả thù cho Huy và trả thù cho chính cô nữa.

Không hề biết tới những suy nghĩ ấy của Yên, Hoà hất hàm:

-Biến về Hà Nội ngay! Tao cho mày năm phút chuẩn bị. Làn chàn ở đây, hội của con Nhung nó rạch mặt, tao không chịu trách nhiệm đâu đấy!...

Những hồi tưởng đen tối ấy làm Yến chột thờ dốc lên! Cô bỗng đứng phắt dậy trước ánh mắt ngạc nhiên của Hưng.

-Đi thôi! Đến nhà con mẹ Xuyên!

18.

Sau khi gửi xe máy ở một điểm ngay gần đó, Hưng và Yến thong thả đi vào trong cái ngõ dẫn tới nhà Kim Xuyên khi đồng hồ chỉ bốn giờ chiều. Lần này thì cổng không khóa và cửa nhà bên trong chỉ khép hờ. Trong chiếc sân nhỏ trước nhà vẫn thấy dựng chiếc xe máy Vespa. Ngoài ra còn có một chiếc xe Cup dựng ngay bên cạnh.

Yến gọi công, không thấy con chó becgie nhảy ra như lần trước cùng với tiếng học dữ tợn. Cô gái con chủ nhà ló ra với khuôn mặt đầy son phấn, ả nhanh nhẹn mở toang cánh cửa cho hai người vào. Thái độ của ả không thân thiện nhưng cũng không đến mức cau có khó chịu như lúc trưa. Sau khi Hưng và Yến bước vào trong nhà, cô ta lẳng lẳng mở cửa đi vào buồng trong.

Trong phòng khách chỉ có một mình mẹ Kim Xuyên đang ngồi hút thuốc lá. Mẹ trạc năm mươi, to béo và cũng có khuôn mặt xanh đỏ lờ loẹt như cô con gái. Mẹ ngược lên nhìn hai người rồi đưa một bàn tay có những chiếc móng đỏ chót ra hiệu cho họ ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Một thoáng im lặng như để thăm dò rồi mẹ cất tiếng hỏi bằng cái giọng kim nhe nhe:

-Có chuyện gì không?

-Có đây! - Yến nói và cô lấy vẻ mặt tươi cười - Chúng tôi đã hẹn với Hoà “trố” là sẽ gặp nhau ở đây...

-Về chuyện gì? – Bà chủ nhà hỏi.

Yến cười để tỏ ra rằng cô coi đó chỉ là một câu hỏi đùa, nhưng Xuyên thì vẫn lạnh như tiền, mẹ hỏi:

-Đánh quả gì thế?

Yến không trả lời câu hỏi ấy. Cô nhìn thẳng vào mắt mẹ:

-Hòa “tró” có ở đây chứ?

-Nó đi rồi...

-Đi đâu? Chúng tôi đã hẹn nhau rồi kia mà?

-Cô cần gặp nó có chuyện gì vậy?

Câu hỏi ấy giống hệt cái lối gạn hỏi của Phượng “lé”, cho thấy họ đều là những kẻ rất cảnh giác. Trong trường hợp này thì Yên không lảng tránh. Cô nói trơn tru:

-Mới có thêm một “con” nữa. Giải quyết luôn...

-Con gì vậy? Sao không thấy thằng Hòa nói gì cả?

-Vừa có sáng nay thôi vì anh Hòa đã xuống đây từ trước nên chưa biết.

-Cúp à? - Xuyên hỏi bằng giọng đã tỏ ra quan tâm hơn - Để ở đâu?

-Ngay cạnh đây thôi. Nhưng chúng tôi muốn gặp anh Hòa trước khi tính toán giá cả...

-Tính cái chó gì! - Thằng Hòa có ở đây cũng thế thôi. Cái nài có giá của cái đó. Hàng đâu?

-Không! - Yên dứt khoát - Chừng nào chưa gặp được anh Hòa, chúng tôi chưa thể nói gì với chị được!

-Thế hả! - Xuyên dài giọng - Vậy thì cứ đi tìm gặp thằng Hòa đi đã nhé! Bao giờ bàn tính xong hẵng đến đây.

Một thoáng im lặng rồi Yên nói giọng bỗng trở nên thân mật hơn:

-Nhưng phải cái bà chị cũng hay trả “mạt” lắm!...

-Thì cứ tìm được chỗ nào trả cao hơn mà bán!

Xuyên đốp lại ngay. Rồi bà ta nói thêm bằng giọng giễu cợt:

-Xe ăn cắp, có người mua cho là phúc đức lắm rồi lại! Còn làm bộ!

-Vậy cái “con” vừa rồi, chị trả bao nhiêu?

-Con nào?

-Con xe Hoà “trố” mang xuống chứ còn con nào nữa!

-Sáu chỉ! - Xuyên thản nhiên.

-Trời ơi! - Yên kinh ngạc thực sự - Cúp tám một đời chót “kim vàng giọt lệ” mà chỉ có sáu "xê". Ai nó chịu bán cho chị cái giá bèo như thế!

-Tám một với chín một nào thế? - Xuyên hỏi và nhac nhiên nhìn Yên.

-VẬy Hoà “trố” mang đến cho chị cái gì vậy? Yên hỏi lại.

Kim Xuyên không trả lời. Mụ khẽ nhúu mày lại như đang suy tính một điều gì đó. Một lát sau, mụ mới thông thả hỏi lại:

-Cùng một hội với nhau mà cô không biết thằng Hoà mang cái gì xuống đây à?

-Sao lại không? - Yên trả lời ngay - Hay là “con” Pogiô một-lẻ-năm chứ gì?

Kim Xuyên vẫn im lặng trong khi cặp mắt soi mói của mụ cứ nhìn chăm chăm vào mặt Yên. Mặc dù từ nãy tới giờ cô ta đã đối đáp một cách tự nhiên và trôi chảy, nhưng bằng linh cảm của một kẻ đã trải qua quá nhiều những vụ làm ăn bất hợp pháp, hình như bà ta cảm thấy ở đây có một cái gì đó không ổn. Điều đó phù hợp với thông báo của Phượng “lẻ”. Cần phải đề phòng hai khả năng: một là Yên đã bị công an khống chế và người đang ngồi im lặng bên cạnh cô ta chính là một công an. Khả năng thứ hai: có thể Yên bây giờ đã thuộc một băng nhóm khác và việc đi tìm Hoà “trố” chính là một cuộc tranh giành giữa các băng nhóm. Trong cả hai trường hợp này, bà ta đều có thể gặp bất lợi. Do đó, cần phải cẩn thận hơn nữa!

-Cô Yên này, tôi hỏi thật nhé. Tại sao cô phải tìm Hoà “trố”?

Yên lặng đi trước câu trả lời đột ngột ấy. Cô hiểu rằng Kim Xuyên đã bắt đầu nghi ngờ. Trong trường hợp này có lẽ cách tốt nhất là chơi bài ngửa. Với sự suy tính như vậy cô cũng nhìn thẳng vào mặt bà ta và đáp:

-Chúng tôi biết Hòa đã đến đây. Chúng tôi cần phải gặp anh ta. Chỉ cần bà chị cho biết là phải tìm anh ta ở đâu?

-Tôi không biết?

-Bà chị đừng đùa dai! - Yên trừng mắt.

-Tôi không có thời giờ đùa với cô! - Xuyên cũng lạnh lùng - Tôi không biết thằng Hòa nào cả. Cô ra khỏi nhà tôi ngay!

-Bà chị phải nói! - Yên dần từng tiếng - Luật chơi, chắc bà chị không còn lạ gì?

-Cô định làm gì?

-Tôi sẽ buộc chị phải nói.

-Mày dọa tao đấy à?

- Không, tôi không nói suông đâu!

Hai người trừng trừng nhìn thẳng vào mắt nhau trong một sự im lặng căng thẳng đến tức ngực. Hưng muốn ngăn Yên nhưng rõ ràng là cô đã trượt qua giới hạn của sự bình tĩnh. Cô nhào người tới, cầm bao thuốc lá 555 của Xuyên để trên bàn, thản nhiên rút một điếu rồi vớ lấy chiếc bật lửa ga. Châm thuốc xong, cô phun thẳng một luồng khói vào khuôn mặt béo núc kia. Kim Xuyên cũng đã vượt qua giới hạn của sự chịu đựng. Mụ bắt ngờ thét lên:

-Chúng mày đâu cả rồi?

Tiếng thét chưa dứt, cửa ra vào buồng trong đã bật mở toang. Có hai tên từ trong nhảy vọt ra. Một tên chính là Phượng “lé” với dáng thấp đậm cuồn cuộn những cơ bắp. Tên thứ hai ăn mặc tuy có phần chải chuốt hơn nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể thấy ngay là loại bất hảo. Cả hai đưa đều tay không nhưng có thể đoán được rằng sở dĩ chúng không cần vũ khí chỉ vì đối thủ của chúng ở thế yếu hơn nhiều.

-Đánh bỏ mẹ chúng nó đi cho tao!

Sau tiếng hét the thé để ra lệnh, Kim Xuyên đứng bật dậy, bước tránh ra một góc nhà để cho đàn em rộng chỗ. Hưng chỉ vừa kịp nhòm

lên, tên Phụng đã sấn tới giáng thẳng vào mặt anh một quả đấm khủng khiếp. Nhưng rất may anh đã kịp né người tránh được. Trong khi đó Yến bị gã kia giáng cho hai cái tát khiến cô bị ngã ngửa ra ghế.

Cuộc hỗn chiến bắt đầu. Nhưng đó là một trận đấu không cân sức. Chưa đầy mười phút sau, Hưng và Yến đã bị văng ra khỏi nhà với những khuôn mặt bầm tím. Hai tên kia nhảy chồm ra theo giống như những con chó dữ. Hưng gắng sức đẩy được Yến ra khỏi cổng, còn bản thân anh thì bị bồi thêm vài đòn vào lưng và gáy trước khi thoát được ra. Cũng may mà bọn kia không đuổi theo. Chúng khoá chặt cổng rồi quay vào nhà. Từ đó vọng ra những tiếng cười the thé của bà chủ nhà.

Sau vài phút đứng tựa lưng vào tường, Yến và Hưng đi ra phố. Để tránh sự chú ý của người khác, Yến bảo Hưng kéo mũ của chiếc áo long, trùm kín lên đầu, còn cô tháo chiếc khăn voan ở cổ để thay cho mũ. Hưng định rẽ vào nơi gửi xe máy nhưng Yến ngăn lại. Cô kéo anh vào một tiệm ăn ngay gần đó. Vào trong tiệm, họ chọn một chiếc bàn đặt ở chỗ khuất và ở xa quầy hàng nhất. Yến gọi bia và một đĩa xào. Sau trận đòn vừa rồi, họ rất cần ăn uống để lấy sức...

Khoảng mười phút trôi qua, Yến và Hưng còn chưa ăn uống xong thì bất chợt, Yến giơ tay ra hiệu cho Hưng và chỉ ra nên ngoài quán. Anh vội quay lại nhìn qua cửa sổ và thấy cô con gái của Kim Xuyên đang đi ra khỏi ngõ với chiếc làn nhựa trong tay. Với bộ dạng nhanh nhẩu, ả tiến thẳng đến tiệm ăn mà họ đang ngồi và dừng lại trước quầy hàng. Ở đây, ả mua thức ăn và bia lon, chất đầy một làn rồi quay trở lại vào trong ngõ. Thái độ bình thản cho thấy ả không biết tới sự có mặt của Hưng và Yến trong tiệm ăn này.

-Chúng nó liên hoan đấy! - Yến nói bằng giọng phẫn nộ - Con mẹ Xuyên chiêu đãi bọn đánh thuê!

Hưng im lặng. Anh cũng đoán như vậy. Nhưng có một điều khác khiến anh băn khoăn hơn:

-Bây giờ tính thế nào? Về Hà Nội à?

-Sẽ về. Nhưng chưa phải ngay bây giờ...

-Yến định tìm thằng Hoà ở đâu nữa?

-Những chỗ cần thiết mình đã đến cả rồi- Yến trả lời sau một lát trầm ngâm - chắc là sẽ gặp thằng Hoà ở Hà Nội...

-Nếu vậy, phải tranh thủ về luôn chứ? - Hưng hỏi giọng khẩn khoản.

Yến không trả lời mà bỗng ngẩng phắt lên nhìn thẳng vào mắt Hưng bằng ánh mắt như loé sáng. lát sau, cô nói lạnh lùng:

-Chưa, vẫn còn một món nợ...

-Món nợ nào? - Hưng ngạc nhiên.

-Anh quên nhanh thế? - Yến nhếch mép- Hình như thằng Phụng “lé” ban nãy cũng đã “tắm quất” cho anh cẩn thận lắm kia mà?...

Hưng đã hiểu. Anh nói giọng đăm chiêu:

-Nhưng mục đích của chúng ta là đi tìm Hoà “tró” để lấy lại chiếc xe máy của ông anh rể tôi. Cái đó mới quan trọng nhất.

-Tôi đã hứa với anh - Yến bình tĩnh - Tôi không bao giờ quên lời hứa đó. Nhưng nhất định phải quay lại nhà con mẹ Xuyên.

-Cô vẫn muốn đánh nhau nữa sao?

-Có thể. Nhưng cái quan trọng hơn là tôi muốn xác định xem thằng Hoà đã bán cho mẹ ấy chiếc xe nào? Nó vẫn còn ở đây hay đã quay về Hà Nội? Hơn nữa, giả sử như nó đã bán chiếc Cúp của anh ở đây thì sao?...

Ý kiến đó đã thuyết phục được Hưng. Anh hỏi:

-Nhưng còn hai thằng vệ sỹ? Cô tính sao?

-Phải chờ đợi - Yến khẽ nói - Chúng nó sẽ không ở lại lâu đâu.

-Phải đề phòng cả con chó béc-giê nữa chứ. Con chó ấy dữ lắm!

-Anh yên tâm- Yến nói trong khi mắt không rời cô con gái chủ tiệm đang mang hai bát phở đi về phía họ- Về cái đó thì tôi đã có chuẩn bị từ trước rồi. Thôi, ăn cái đã.

Họ gọi tiếp hai bát phở. Ăn được vài miếng, Yên bỗng ngẩng lên nhìn Hưng:

-Dù con mụ Xuyên mua bất cứ chiếc xe nào, mình cũng phải thu lại! Nó phải trả giá... Tôi sẽ xử nó theo đúng “luật”...

(Còn tiếp)

Đức Dũng